

ring, der holder fast i skattestoppet og 24-års-reglen? Ja eller nej.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Altså, et eller andet sted synes jeg, at det er lidt forunderligt med den terapi, som Det Radikale Venstre har indrullet sig selv i omkring statsministerkandidater, for Det Radikale Venstre kom til at stille et ultimativt krav, som der ikke var så mange mandater bag.

Altså, politik drejer sig om 90 mandater. Vi arbejder på at få 90 mandater, og så er skattestoppet fjernet fra dag et. Får vi ikke 90 mandater, håber vi, at De Radikale kan bidrage til, at vi får det sammen, og så fjerner vi skattestoppet fra dag et.

Er vi ikke 90 mandater – og det er her, at den politiske realitet i hvert fald også skal med ind i overvejelserne – skal man overveje: Skal man så støtte den nuværende statsminister, en statsminister fra Dansk Folkeparti eller en statsministerkandidat fra Det Konservative Folkeparti? Vi gør det ikke. Jeg siger bare: Vi gør det ikke. Så derfor håber jeg, at Det Radikale Venstre og SF sammen kan være med til at presse det parti, som vi har størst mulighed for at udsætte for pres, netop Socialdemokraterne.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er Enhedslistens ordfører, fru Line Barfod.

Kl. 18.00

Line Barfod (EL):

I Enhedslisten har vi en vision. Vi har en vision for, hvor vi skal hen med samfundet de næste 10 år. Hvert eneste år bliver vores samfund rigere. Den ekstra rigdom bliver, som det er i dag, og som det har været i de sidste mange år, ulige fordelt, og en alt for lille del af den ekstra rigdom bliver brugt på den offentlige sektor, hvor behovet år for år bliver større og større. Uligheden i samfundet stiger, og den offentlige sektor udhules.

Vores vision går ud på, at vi som et af verdens rigeste samfund også skal have en tilsvarende velstand i den offentlige sektor, og at samtlige borgere i vores rige samfund skal have gavn og glæde af velstandsstigningerne. Vi vil have, at den ekstra rigdom skal tilfalde den offentlige sektor og tilfalde dem i vores samfund, der i dag lever under fattigdomsgrænsen. Den fælles del

af vores samfundskage skal blive væsentlig større, end den er i dag. I vores ændringsforslag til finanslov for 2007 lægger vi op til, at den fælles andel af kagen skal stige med 107 mia. kr. Derfor har vi selvfølgelig også bakket op om pædagogernes og pædagogmedhjælpernes strejker, om gymnasielærerne og handelsskolelærerne og om sygeplejerskerne, der har meldt klart ud, at de ikke vil arbejde mere, end de allerede gør i dag. Der må flere hænder og flere penge til den offentlige sektor.

Vi har noteret os, at Socialdemokraterne har sendt meget tydelige signaler om, at de gerne vil have, at den offentlige sektor skal stige lige så meget som den private. Det er et jordskred i den rigtige retning i forhold til den stramme politik, som Socialdemokraterne ellers har stået for. Det er vi i Enhedslisten meget glade for, og vi mener også, at det træk markerer, at oppositionen er blevet stærkere og har væsentlig klarere visioner for fremtiden end tidligere. Vi mener naturligvis, at Socialdemokraterne burde gå skridtet videre, men dette første skridt er væsentligt for, at vi i oppositionen overhovedet går i samme retning.

Mange mennesker har fået flere penge mellem hænderne gennem de seneste år, uden at vi skal glemme, at der er mange, der har fået det absolut værre. Men alle har vi kunnet se velstanden brede sig, alle andre steder end i den offentlige sektor i kommunerne inden for velfærdsydelserne. Det er ikke staten, der mangler penge. Finansministeren blev helt euforisk og op-hidset over de store overskud, da han præsenterede finansloven og talte om at købe hele verden. Men velfærden bliver alligevel stadig mindre under denne regering, og imens spørger folk sig selv: Hvis finansministeren siger, at vi kan købe hele verden, hvorfor står der så stadig DDR på kortene rundt om i klasseværelserne på de danske folkeskoler? Hvis vi kan købe hele verden, hvorfor er der så ældre, der ikke kan komme i bad hver uge?

Nej, det er ikke, fordi vi ikke har råd, men fordi finansministeren, statsministeren og resten af regeringen har en plan om, at den offentlige sektor skal fylde mindre og mindre i landskabet. Det er den plan, der har været, siden regeringen trådte til, og det er heldigvis ved at gå op for flere og flere. Hvis nogle har glemt, hvordan planen lyder, så har finansministeren formuleret det helt klart under sidste års finanslovdebat. Han sagde dengang, at strategien er: